

[Erhard Jakobsen.]

ungdomsoprør og studenteroprør drev ind i 1960'erne uden at møde nogen nævneværdig modstand.

Wilhelm (VS):

Da vores ordfører er forhindret i at være til stede, skal jeg kommentere de to lovforslag på VS' vegne.

Først kort om fremskridtspartiets lovforslag: det er jo stort set en gentagelse af det, vi så i sidste samling, så dér skal jeg nøjes med at henvise til det, mit partis ordfører sagde ved den lejlighed.

Om regeringsforslaget: det er vel rigtigt, som det er sagt af hr. Morten Lange, at man ikke har kunnet holde til presset; men jeg vil da godt sige med det samme, at vi opfatter det ikke bare som en taktisk afbøjning fra socialdemokratiets side. Man gør det nu så konsekvent, at det må betragtes som en selvvalgt ideologisk fallit. Man bøjer af på det kulturelle område og bilder måske sig selv ind, at det gør man for at smide nogle lunser ud, så man kan forsvare det sociale, det uddannelsesmæssige område, retstilstandene på arbejdsmarkedet osv. osv. Men man bøjer jo også af på det sociale, på det uddannelsesmæssige område, på retstilstandene på arbejdsmarkedet, så det er over hele feltet, der er tale om at smide lunser ud, og så tåbelig var man selvfølgelig ikke, hvis det var taktik, der var tale om.

Der er altså også tale om med et forslag som dette at forfølge sine egne mål, den socialdemokratiske centralisering og den indholdsstyring, som man er interesseret i at lave af de videregående uddannelser, og det sker så i ly af det borgerlige pres. Det fremgår jo tydeligt af begrundelserne, bemærkningerne, hvor der ikke er ét ord om den hetz, der har været, og som i alt væsentligt bundet i ingenting, men derimod i og for sig er en spillen op til den borgerlige hetz ved at tale om uroen på disse uddannelsesinstitutioner osv., til trods for at den nøgne kendsgerning jo nok er meget tættere på det, hr. Morten Lange sagde, at der i virkeligheden efter styrelsesloven har været betydelig mere arbejdsro på universiteterne, end der var i de foregående 5 år.

Til de konkrete punkter i regeringsforslaget vil jeg sige om nr. 1, at det repræsenterer en tendens til at forskyde den reelle

kompetence fra institutionerne til ministeriet, assisteret af de nye faglige udvalg. Det er det samme, man med hårdere hånd har lavet i tilfældet RUC, men det er jo ikke det eneste tilfælde. Der er også allerede, om end nogle ikke har opfattet det, sket noget med den samme tendens ved sociologistudiet i København, hvor man er blevet belejret med et såkaldt studieplansudvalg med afdækkede repræsentanter, der viste sig at være såkaldte kolleger fra andre institutioner, som skulle rådgive ministeriet om, hvordan disse regler skulle fastsættes. Altså på kanten af den styrelseslov, som dog stadig væk formelt gælder, og som et flertal i dette ting har vedtaget.

Om nr. 2 gælder stort set det samme. Det repræsenterer en centraliseringstendens, hvad den faglige styring angår. Men jeg vil sige også om det, at hvis det var anskuet ud fra en undervisningssituation eller en integreret undervisnings- og forskningsinstitution, som de højere læreanstalter hidtil har været, så kan enhver se det forrykte i det. Hvis der skal lægges nogen som helst form for hensigtsmæssighed i sådan noget som dette forslag, så kan det kun forstås som institutter, der er løsgjort fra enhver organisk forbindelse med undervisningsinstitutionen. Og hvad vil det sige? Det vil sige institutter, som forfølger helt andre mål og efter al sandsynlighed følger mål, som snarere er bestemt af erhvervslivet og den udgave af samfundet, end det er bestemt af de samfundsmålede ting, som selvfølgelig vil blive institutternes rettesnor, i og med at de har forbindelsen med undervisningssituationen. Jeg tror ikke, det er tilfældigt og halet ud af nogen sammenhæng, at dette forslag ser ud, som det gør.

Forslaget i nr. 3 har man jo talt om på forskellig vis her. Man har sagt, at man har tilsluttet sig en forholdstalsvalgmåde, men hvad er det for noget sludder? Man har hele tiden haft en forholdstalsvalgmåde. Det, man tilslutter sig, er en konstrueret valgmåde, som i endnu højere grad, end det allerede er tilfældet, forsøger at favorisere mindretalsgrupperinger. Der er ikke tale om at sikre dem en ligelig repræsentation. Der gives ikke ét eneste tilfælde med den nuværende formulering af dette punkt i styrelsesloven, hvor mindretalsgrupperinger ikke har fået en ligelig repræsentation. Der gives der-